

de med at fastlægge den nærmere organisatoriske indretning af de nye strukturer.

EU's globale rolle handler om mange ting. Det drejer sig ikke alene om samtænkning af politisk og økonomisk bistand, som jeg har nævnt det her, der er mere. EU's internationale styrke og vægt kommer også fra andre politikområder, det være sig handelspolitik, klimapolitik – og udenrigsministrene drøftede præcis i går klimapolitikken i 2009 – energipolitik, immigrationspolitik og, for så vidt angår EU's nærområde, den tydelige tiltrækning, som vi jo kan konstatere EU udøver på de lande, som står uden for samarbejdet. Det gælder såvel Serbien som Bosnien, Makedonien, Kaukasus og Ukraine ikke mindst. De er alle tiltrukket af EU, fordi EU altså er en succes, og den succes skal vi sørge for fortsætter og ikke forvitrer.

EU-samarbejdet bidrager til at fastsætte en lang række normer, som kan gøres gældende internationalt. Grundlæggende kan politikområderne, også de interne, altså ses som redskaber til at projicere vore værdier ud i verden. Det gør vi selvfølgelig allerede, men vi kan gøre det endnu bedre, og det er det, Lissabontraktaten vil sætte os i stand til. Med klare mål, værdier, rettigheder, øget demokratisk indflydelse og nye afstemningsregler vil den forbedre beslutningsevnen i et udvidet EU med flere medlemslande. På det udenrigspolitiske område vil den forstærke sammenhængen og gennemslagskraften i EU's virke udadtil.

Det er i høj grad også sikringen af danske interesser, det her handler om, naturligvis. Det er det danske Folketing, den danske regering og de danske partier. Det er selvfølgelig de danske interesser, der ligger os nærmest, og her vil jeg godt præcisere, at vores medlemskab af EU beskytter os mod pres udefra. Det er faktisk utænkeligt nu, da vi er medlem af EU, men det var ikke utænkeligt, før vi blev medlem af EU.

Vores medlemskab styrker vores indsats udadtil. Hvert land har kunnet forfølge sin egen udenrigspolitik, og det kan man også gøre i fremtiden, det ser vi jo i debatten om Kosovo, men når vi handler samlet, får vi langt større vægt og gennemslagskraft, og det gælder ikke mindst for de mindre og de små lande, for EU gør et land som Danmark i stand til at arbejde og tale på den internationale scene med større vægt, end vores størrelse, der jo ikke er mere end en mindre kinesisk by, ellers ville have berettiget os til.

Lissabontraktaten er en god traktat for Europa og for Danmark. Med den sættes i en rum tid fremover punktum for de langstrakte traktatænderingsprocesser, der har præget de seneste 20 års samarbejde. Ja, faktisk var det første møde, som statsministeren og jeg kom til, efter at vi var kommet i regering i november 2001, et topmøde, der satte den reformproces i gang, som forhåbentlig slutter i Lissabon med vores underskrift. Det har været 6 år, hvor vi har været alt for fokuseret på institutioner. Nu skal der meget mere politik og realitet ind. Jeg er overbevist om, at EU med Lissabontraktaten får det bedst mulige udgangspunkt for at blive i stand til at gribe fremtidens muligheder og håndtere fremtidens udfordringer, og jeg håber, at Danmark vil være i stand til at ratificere traktaten i løbet af foråret.

Kl. 14:08

Formanden:

Tak til udenrigsministeren. Så er det justitsministeren.

Kl. 14:08

Justitsministeren (Lene Espersen):

Som bekendt offentliggjorde Justitsministeriet tirsdag i sidste uge sin redegørelse for visse forfatningsretlige spørgsmål i forbindelse med Danmarks ratifikation af Lissabontraktaten. Redegørelsen indeholder en gennemgang af de forfatningsretlige spørgsmål, som Danmarks ratifikation af Lissabontraktaten kan give anledning til, og konklusionen i redegørelsen er, at Danmark kan ratificere Lissabontraktaten efter den almindelige bestemmelse i grundlovens § 19 om traktatindgåelse, og at Danmarks tilslutning til Lissabontraktaten ikke forudsætter anvendelse af proceduren i grundlovens § 20.

Jeg vil ikke her komme ind på, hvorfor det er justitsministerens opfattelse, at Danmarks tilslutning til Lissabontraktaten ikke forudsætter anvendelse af proceduren i grundlovens § 20. Om baggrunden herfor kan jeg henvise til selve redegørelsen, som er blevet meget grundigt drøftet under et samråd i Folketingets Europaudvalg i torsdags.

Herefter vil jeg vende mig mod det politimæssige og strafferetlige område, som hører under mig, og som jo er et af de samarbejdsområder i EU, hvor der med Lissabontraktaten sker væsentlige ændringer. Den store ændring på det politimæssige og strafferetlige område består i, at samarbejde flyttes fra den nuværende mellemstatslige søjle 3 til den overstatslige søjle 1. Det betyder, at samarbejdet som udgangspunkt vil være underlagt de samme regler som det